

05-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - সেৱাৰ চখ ৰাখা, বিশাল বুদ্ধিৰ হৈ সেৱাৰ ভিন্ন ভিন্ন উপায় উলিওৱা, যিবোৰ কথা অৰ্থবিহীন
তাক শুদ্ধ কৰা"**

***প্ৰশ্ন:-** যি আত্মা অজামিলৰ দৰে লেতেৰা হৈ গৈছে তাক চাফা কৰাৰ সাধন কি?

***উত্তৰ:-** আত্মাক জ্ঞান মান সৰোবৰত ডুবাই দিয়া, যদি জ্ঞান সাগৰত ডুবি থাকে তেতিয়া আত্মাৰ ময়লা চাফা হৈ যাব।

***প্ৰশ্ন:-** ব্ৰাহ্মণৰ বাবে সকলোতকৈ ডাঙৰ পাপ কি?

***উত্তৰ:-** ব্ৰাহ্মণে যদি পিতাৰ আজ্ঞা নামানে তেতিয়াহ'লে সেয়া বহুত ডাঙৰ পাপ। পিতাৰ প্ৰথম আজ্ঞা হৈছে তোমালোকে মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা কিন্তু সন্তানসকলে ইয়াতেই ফেল হৈ যায়। তেতিয়া মায়াই কিবা নহয় কিবা বিকৰ্ম কৰাই দিয়ে।

***গীত:-** আকাশ সিংহাসন ত্যাগ কৰা... (ছোড় ভী দে আকাশ সিংহাসন...)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত কি আহে? কোন আহিছে? (পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু) মাতা-পিতা শব্দতো নিশ্চয় লাগে। মাতা-পিতা শব্দ ভাৰতত প্ৰচলিত আছে। তুমি মাতা-পিতা... পাছত তোমালোকে ক'ব পাৰা বাপ-দাদা। এনেয়েতো মাতা-পিতা বুলিলে বাপ-দাদা আহি যায়, কিন্তু নহয়, এয়া বুজোৱাৰ ধৰণ কিয়নো পিতা আছে তেন্তে নিশ্চয় মাতাৰো দৰকাৰ। এতিয়া প্ৰথমতে মাতা কোন? এয়া হৈছে গুঢ় কথা, যিটো কোনেও বুজিব নোৱাৰে। কি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ থকাৰ পাছতো মাতাৰ প্ৰয়োজন নে? প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ লগত কোনোবা প্ৰজাপত্নীও লাগিব নেকি? নহয়, প্ৰজাপত্নী নালাগে, কিয়নো এয়া হৈছে মুখ বংশাৱলী, সেইবাবে ব্ৰহ্মাৰ লগত কোনো পত্নী থাকিব নোৱাৰে। এয়া গুঢ় আৰু গম্ভীৰ কথা, ইয়াক বুজিবলৈ আৰু ধাৰণ কৰিবলৈ বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। এওঁ এজনে পিতা যিজনে সন্তানসকলৰ সন্মুখলৈ আহে। তোমালোকে বুজিছা মাতা-পিতা, বাপ-দাদা সন্মুখলৈ আহিছে। সন্তানসকলে বাহিৰত সেৱা কৰে, চেণ্টাৰত যিসকল থাকে তেওঁলোকে এয়া বুজি নাপাই যে মাতা-পিতা, বাপ-দাদা সন্মুখলৈ আহিছে। তেওঁলোকে ভাবিব অমুক বি. কে বা ব্ৰহ্মাকুমাৰী আহিছে। এয়া মাম্মা, তুলি (adopt) লৈছে। সকলোতকৈ ভাগ্যৱান তৰা হৈছে জগত অম্মা, তেওঁ পৰিচালনা কৰিবলৈ মুখ্য, সেইবাবে এওঁৰ হাতত কলহ থাকে আৰু এওঁ (ব্ৰহ্মা) তো হৈ গ'ল ব্ৰহ্মপুত্ৰ, পুৰুষৰ ৰূপত। তেনেহ'লে সৰস্বতীৰো প্ৰয়োজন। সৰস্বতীকে জগত অম্মা বুলি কোৱা হয়। এওঁ পুৰুষক জগত অম্মা কোৱা নহয়। এয়া বহুত ডাঙৰ ৰহস্য যিটো কোনো গীতা-ভাগৱতত নাই। শাস্ত্ৰত কাহিনীবোৰ লিখি দিছে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে বা 2500 বছৰ আগতে কি হৈছিল সেয়া বহি লিখিছে। তাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল একোৱেই নাই। নাটকো অনেক প্ৰকাৰৰ বনায়। এয়া পিতাই সন্মুখত বহি ভালদৰে বুজাইছে যে সন্তানসকলে প্ৰতিটো কথা ভালদৰে বুজি পায়। এই গীতবোৰত অৰ্থহীন কিছুমান শব্দ আছে। এতিয়া এয়া হৈছে আকাশ তত্ত্ব, ইয়াতেতো আমি বহি আছো। যিজন পাৰলৌকিক পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে তেওঁ কোনো আকাশ তত্ত্বৰ পৰা নহে। যদি কৃষ্ণৰ আত্মাৰ কথা কোৱা হয় তেওঁতো ইয়াতে আছে। সকলো মুখ্য মুখ্য আত্মা, ধৰ্ম স্থাপক আদি ইয়াতে আছে। কৃষ্ণৰ আত্মাও 84 জন্ম লৈ ইয়াতে আছে। তেওঁৰ আত্মাকতো মাতিব নোৱাৰে। এয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাকে মতা হয় - আহা, নিজৰ মহাতত্ত্ব নিৰ্বাণধাম এৰি তাৰ পৰা আহা। তোমালোক আত্মাবোৰৰ সিংহাসনতো মহাতত্ত্ব হয়। আকাশততো তোমালোক জীৱাত্মাবোৰ থাকা। এয়া হৈছে খেল খেলাৰ বাবে মঞ্চ। যেতিয়া গীত শুনা নিজে নিজে শুদ্ধ কৰি যোৱা। এয়া যিজনে নাটক বনাইছে

তেৱেঁই পুনৰ গীতো বনাইছে। চিনেমা শ্বুটিং কৰাসকলে বুজা প্ৰয়োজন। তাৰ বাবে বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। বাবাই সেৱা কৰিবলৈ ৰায় দিয়ে। এই নাটক যিজনে বনাইছে, তেওঁ বুজোৱা উচিত। তেওঁক লগ কৰা উচিত। ইমানখিনি বুদ্ধি থকাটো প্ৰয়োজন। পিতাই পৰামৰ্শ দিবই। পিতাক গৈ সুধিব নালাগে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পৰামৰ্শ দিব – এনেকুৱা এনেকুৱা কৰা, শ্ৰীমতত চলা। (গীত) প্ৰকৃততে পৃথিৱী মানে এই ভাৰত খণ্ড। ভাৰততে তেওঁ আছে। ভাৰতে তেওঁৰ জন্মভূমি। সকলোৱে সেই নিৰাকাৰ পিতাকে মাতে। কৃষ্ণ সকলোৰে পিতা নহয়। আৰু যি মুৰলী দেখুৱাই সেয়া কোনো কাঠৰ বাঁহী নহয়, যি কৃষ্ণৰ হাতত দেখুৱাই।

জ্ঞানৰ দেৱী সৰস্বতীক কোৱা হয়। ৰাধাক কোৱা নহয়, কৃষ্ণকো নকয়। এয়া হৈছে পিতা আৰু সন্তানৰ যোৰা। সৰস্বতীক কোৱা হয় জ্ঞানৰ দেৱী। তেনেহ'লে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ব্ৰহ্মপুত্ৰও জ্ঞানৰ দেৱতা হোৱা উচিত। কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ ক্ষেত্ৰত সেয়া গায়ন নাই। ঈশ্বৰক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মা জ্ঞানৰ সাগৰ নহয়, ঈশ্বৰ জ্ঞানৰ সাগৰ। পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ তেনেহ'লে নিশ্চয় নিজৰ সন্তানসকলকে জ্ঞান দিব। প্ৰথমতে এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁৰ দ্বাৰা আনকো জ্ঞান দিয়ে, (তেওঁৰ ওচৰলৈ) সকলো ভাগ্যৱান তৰা আহি যায়। জ্ঞান সূৰ্য, তাৰ পাছত এওঁ (ব্ৰহ্মা) জ্ঞান চন্দ্ৰমা, পুনৰ জ্ঞান চন্দ্ৰমাৰ ওচৰত এটা তৰা, যিজন চন্দ্ৰমাৰ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। তেওঁ বহুত তীক্ষ্ণ হয়। তেওঁকে জ্ঞানৰ ভাগ্যৱান তৰা কোৱা হয়। তেওঁৰ নাম সৰস্বতী ৰাখে। সৰস্বতী বেটী হৈ গ'ল নহয়নে। এওঁ পিতাও হ'ল, ডাঙৰ নদীও হ'ল। বহুত ডাঙৰ নদী। সকলো নদীৰ মিলন সাগৰত হয়। সাগৰ আৰু নদীৰ মেলা হয়। সৰস্বতীও সাগৰত মিলি যায়। সৰস্বতীৰ মেলা নালাগে। মেলা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ লাগে। এই নদী আচৰিত, ব্ৰহ্মপুত্ৰ পুংলিবাচক শব্দ। নদীবোৰ স্ত্ৰীলিঙ্গবাচক শব্দ হয়। এয়া গুপ্ত ৰহস্য ভালদৰে বুজাবলগীয়া। কিন্তু এইবোৰ কথা প্ৰথমতে কাকো কোৱা উচিত নহয়। প্ৰথমতে লৌকিক মাতা-পিতা, পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। লৌকিক মাতা-পিতাৰ পৰা অল্প কালৰ ক্ষণভংগৰ সুখৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। এয়া দৃঢ়ভাৱে মনত ৰাখিব লাগে। অন্য কোনোৱে দুজন পিতাৰ ৰহস্য বুজাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নাজানে। তেওঁলোকে গায় – তুমিয়ে মাতা-পিতা... এতিয়া পিতা সৰ্বব্যাপক হ'লে মাতা ক'লে গ'ল। এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয়নে। মাতা-পিতা দুয়োৰে দৰকাৰ। মাতা-পিতা কোৱা হয় নিৰাকাৰক। কিন্তু এয়া বুজি নাপাই যে এওঁক মাতা-পিতা বুলি কয় কোৱা হয়! তেওঁ হ'ল ঈশ্বৰ পিতা। পুনৰ কোৱা হয় এডম আৰু ইভ। এডমে ইভ হয়, এয়া বুজি নাপায়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা তেৱেঁই পুনৰ মাতা হৈ যায়। এডম আৰু ইভ অথবা আদম-বীৰী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা প্ৰকৃততে এৱেঁই হৈছে আদম-বীৰী। বীৰীয়ে আদম হয়। এওঁকে বীৰী-আদম দুয়োটাই কৈ দিয়ে। তেৱেঁই হৈছে পিতা। এয়া অতি জটিল কথা। ভাৰততে গোৱা হয় তুমিয়ে মাতা-পিতা... এনেকৈ শুনি অহা কথাৰ ওপৰতে গাই আহিছে, অৰ্থ একো বুজি নাপায়।

সত্যযুগক বহুত দূৰলৈ লৈ গৈছে। লাখ বছৰ কৈ দিয়ে। বহুত পুৰণি মানে কিমান? কাহিনীতো কম দিনৰ ভিতৰৰ শুনোৱা হয়। তোমালোকে বুজাব পাৰা বহুত বছৰ পুৰণি অৰ্থাৎ 5 হাজাৰ বছৰ আগতে এই ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ অখণ্ড, অটল, সুখ-শান্তিময় ৰাজ্য আছিল। আন কোনো ৰাজ্য নাছিল। এই কথা কোনো বিদ্বান, আচাৰ্যই ক'ব নোৱাৰে। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, সেয়া কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল জনা উচিত? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কেনেকৈ হ'ল? কেনেকৈ তেওঁলোকৰ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। তাৰ আগতে কলিযুগ আছিল। এতিয়া ক্ৰমে কলিযুগৰ অন্ত আৰু কলিযুগৰ পিছত সত্যযুগ হ'ব। সত্যযুগ সন্মুখলৈ আহি যায়। যি বহুত পুৰণি আছিল সেয়া সন্মুখলৈ আহি গ'ল। 84 জন্ম লৈ লৈ এতিয়া কলিযুগৰ অন্ত আহি গ'ল। এতিয়া তোমালোকে ক'বা যে 5 হাজাৰ বছৰ আগতে সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, এতিয়া নাই। এতিয়া সময় আহি পূৰা হৈছে। পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে, এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। যাৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। এয়া সত্য গীতা আদি এইকাৰণে

লিখা গৈছে যেন কোনোৱে পঢ়ি পুনৰুজ্জীৱিত হয়। এয়া জানিছা যি লিখা হৈছে সেয়া পুনৰ প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। এই সত্য গীতাও নাথাকিব। যি তোমালোকে লিখিছা সেই সঁচা জ্ঞান প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব আৰু তাৰ লগে লগে সকলো শাস্ত্ৰও প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। সত্যযুগ-ত্ৰৈতাৰ শাস্ত্ৰ নাথাকে। পাছত কল্পৰ আগতে যেনেকৈ দ্বাপৰৰ পৰা বনাইছিল তেনেকৈ বনোৱাত লাগি যাব। এয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। ৰচনা কৰা সামগ্ৰী বহুত বেছি। তোমালোকে এক চেকেণ্ডতে জ্ঞান লৈ লোৱা। সমগ্ৰ ৰচনাৰে আদি-মধ্য-অন্ত তোমালোকে জানিছা। তিথি-তাৰিখৰ সৈতে পূৰা হিচাপ-নিকাচ আছে। ৪৪ জন্ম সকলোৱে নলয়। কোনোৱে ৭০ জন্ম লয়, কোনোৱে ৬০ জন্ম লয়, কোনোৱে দুই জন্মও লয়। সেই সকলো ন্যূনতম আৰু সৰ্বাধিকৰো হিচাপ আছে। পাছত অহাসকলৰ ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি কম কম জন্ম হ'ব। সেইবোৰৰ বিতংকৈ বৰ্ণনা কৰাটো ফাল্টু হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে সংক্ষেপতে বুজাব পাৰা। ৪৪ লাখ জন্ম নহয়, ৪৪ জন্মও প্ৰত্যেকে ল'ব নোৱাৰে। কেৱল এনেকৈ কৈ দিয়ে ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ। ৪৪ লাখ জন্ম চক্ৰ গোৱা নহয়। (গীত) পাপ কপটৰ ছাঁ পৰি গৈছে। এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য নহয়নে। আত্মাৰ ওপৰত লেতেৰা ছাঁ পৰি পৰি এতিয়া একেবাৰে অজামিল হৈ গৈছে। ইমান লেতেৰা হৈ গৈছে যি পৰিস্কাৰ নহয়। সেই লেতেৰাবোৰ গুচাবলৈ সেয়ে গোৱা হয় জ্ঞান মানসবোৰৰ, তাত ডুবি থকা। যেনেকৈ মামৰ লাগিলে তাক আঁতৰ কৰাৰ বাবে কেৰাচিনত ডুবাই ৰখা হয়। আত্মাতো বিকাৰৰ মামৰ লাগিছে, সেয়েহে জ্ঞানৰ সাগৰত ডুবি থাকিব লাগে। কোনো পানীৰ নদী বা সাগৰৰ কথা নহয়। জ্ঞান সাগৰে যি জ্ঞান দিছে সেই জ্ঞানত তৎপৰ হৈ থকা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰ আদিও চম্ভালিব লাগিব। তাৰ বাবে কিবা মত লাগিলে লৈ লোৱা। সকলোৰে কৰ্ম বন্ধন নিজা নিজা। ডক্তৰে সকলোৰে বাবে একে ঔষধ নিদিয়। প্ৰত্যেকৰে কৰ্মবন্ধন, প্ৰত্যেকৰে বেমাৰ নিজৰ নিজৰ। এই ৫ বিকাৰৰ বেমাৰ বহুত ভাৰী। এই বেমাৰক কোনেও নাজানে। এয়া কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়? আত্মাত বেমাৰ লগা বাবে শৰীৰতো বেমাৰ লাগি যায়। আত্মাত দুখ লাগিলে শৰীৰতো আহি যায়। এই কথাবোৰ শাস্ত্ৰত নাই। সেয়া ভক্তিমাৰ্গৰ ভক্তি কাণ্ড। ভক্তিৰ কথাও বাবাই কৈছে যে প্ৰথমতে হয় অব্যাভিচাৰী ভক্তি পাছত ৰজোগুণী ব্যভিচাৰী ভক্তি হয়। তাৰ পাছত হয় তমোগুণী ব্যভিচাৰী ভক্তি। যেনেকুৱা ভক্তসকলৰ অৱস্থা, তেনেকুৱা ভক্তিও হৈ যায়। জ্ঞানো এনেকৈ তলৰফালে যায়। প্ৰথমতে ১৬ কলা, পুনৰ ১৪ কলা তাৰ পাছত ১২ কলা... প্ৰালন্ধ যেনেকৈ হয়, সেয়া পুনৰ তলৰফালে যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা – এয়া হৈছে উপাৰ্জন। উপাৰ্জনত বিধিনি আছে। দশা সলনি হৈ থাকে? তেওঁলোকে সোধে – আমাৰ ওপৰত কি দশা বহিছে? তেতিয়া সেই মানুহবোৰে কৈ দিয়ে। এই সঁচা উপাৰ্জনতো সন্তানসকলৰ ওপৰত দশা বহে, মুখ কলা কৰি লয়। বৃহস্পতিৰ দশা আছিল, পাছত মায়াই থাপৰ লগোৱাত ৰাহুৰ দশা বহি গ'ল, কাম বিকাৰত গ'লে তৎক্ষণাত ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগে যায়। তলা বন্ধ হৈ যায়। এয়া হৈছে গুপ্ত কাটা শাস্তি। তেওঁলোকে কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰে যে ভগৱানুৱাচ কাম মহা শত্ৰু হয়। সন্ন্যাসীসকলেও কাম মহা শত্ৰু হোৱা বাবে স্ত্ৰীক এৰি গুচি যায়। এয়াও নিবৃত্তি মাৰ্গৰ পৰিত্ৰতা ভাৰতবাসীৰ ভালৰ বাবে। ভাৰতবাসীয়ে পৰিত্ৰৰ পৰা অপৰিত্ৰ হয় তেতিয়া এই সন্ন্যাসীসকলে তেওঁলোকক থমাই ৰাখে। সংশোধন কৰাৰ বাবে এই পৰিত্ৰতা। পৰিত্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাহে সৃষ্টি ইমানলৈ চলে। এতিয়া তেওঁলোকেও পতিত হৈ গৈছে। তোমালোকে তেওঁলোকৰো সেৱা কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱা কৰাৰ বহুত চখ থকা উচিত।

কোনো বেকায়দাৰ চলন চলাব নালাগে। হয় সকলোৱে পুৰুষাৰ্থী, সম্পূৰ্ণ কোনোৱে হোৱা নাই। কিবা নহয় কিবা পাপ হৈ থাকে। পিতাৰ আজ্ঞা নমনা এয়াও ডাঙৰ পাপ। পিতাৰ আদেশ দিছে নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা। তেওঁ জানে যে কৰিব নোৱাৰা। কিন্তু তোমালোক সম্পূৰ্ণৰূপে পুৰুষাৰ্থই নকৰা। যিসকলে কৰিব তেওঁলোকে ভাল পদ পাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) 5 বিকাৰৰ বেমাৰৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ চৰ্জনৰ পৰা ৰায় লৈ থাকিব লাগে। আত্মাৰ ওপৰত যেন কোনো বেমাৰ নালাগে, তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে।
- (2) প্ৰকৃত উপাৰ্জন কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে। কোনো বেকায়দা চলন হ'ব নালাগে। ৰাহুৰ দশা কেতিয়াও যেন নবহে তাৰ বাবে সদায় পিতাৰ আদেশত চলিব লাগে।

***বৰদান:-** স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ প্ৰত্যেক কৰ্ম চৰিত্ৰৰ ৰূপত কৰোতা মায়াজীৎ, সফলতামূৰ্ত হোৱা।

যেনেকৈ পিতাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম চৰিত্ৰ ৰূপত গোৱা হয় তেনেকৈ তোমালোকৰো প্ৰতিটো কৰ্ম চৰিত্ৰৰ সমান হওক। যিজন পিতাৰ সমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছে তেওঁ কেতিয়াও সাধাৰণ কৰ্ম কৰিব নোৱাৰে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰীৰ লক্ষণ হৈছে সফলতাস্বৰূপ। যি কামেই কৰিব তাত সফলতা সমাহিত হৈ থাকিব। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী মায়াজীত হোৱা বাবে সফলতামূৰ্ত হ'ব আৰু যি সফলতামূৰ্ত হ'ব তেওঁ প্ৰতিটো খোজতে পদমপতি হ'ব।

***প্ৰোগান:-** আনন্দৰ সমৰ্থ সংকল্পৰ ৰচনা কৰা তেতিয়া তন-মনৰ দ্বাৰা সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব।

!!ওঁ শান্তি!!
